

Det er der ingen tvivl om, hvis vi for alvor skal gøre noget for at rykke de fattigste lande i verden frem til en mere acceptabel levestandard for deres befolkninger. Og det må jo være målsætningen, først og fremmest for deres egen skyld, men også fordi at kan vi fremme udviklingen i den fattige del af verden, så bidrager det i virkeligheden til en mere fredelig og stabil international situation, som vi danskere i sidste ende også har gavn af.

Derfor synes jeg og Det Konservative Folkeparti, at der er mange gode elementer i EU's samarbejde med de såkaldte AVS-lande. Det er jo udtryk for en samlet udviklingspolitisk og handelspolitisk tilgang til problemerne.

Vi har traditioner og erfaringer helt tilbage fra Lomékonventionen, som blev undertegnet i 1975, og Cotonou-aftalen fra 2000, som altså nu bliver suppleret med nogle yderligere bestemmelser. Det er jo det, vi skal ratificere i dag, altså de ændringer, der sker i Cotonou-aftalen.

Skal vi se isoleret på dem, synes jeg, der er flere positive elementer, man kan fremdrage. Der er en ny artikel 11 a om bekæmpelse af terrorisme. Der er i artikel 9 a en understregning af, at det er vigtigt, at vi arbejder med menneskeretligheder, demokratiske principper og retsstaten – altså grundlæggende elementer, som har med god regeringsførelse at gøre.

Jeg vil også gerne fremhæve, ligesom fru Lise von Seelen fremhævede det, hele spørgsmålet i artikel 25 om arbejdet med bekæmpelse af hiv/aids og beskyttelse af seksuel og reproduktiv sundhed og kvinders rettigheder i den fattige del af verden – også en vigtig bestemmelse, der er kommet ind – og samarbejdet om spredning af masseødelæggelsesvåben. Altså, der er en række meget positive elementer, som nu bliver en del af samarbejdet med den fattige del af verden, repræsenteret ved disse AVS-stater.

Et element, som jeg også synes er vigtigt og godt vil fremhæve – ikke mindst fordi man jo ofte fra nogle dele af det politiske liv ser en kritik af EU's handelspolitik i forhold til tredjeverdenslande – er artikel 68, stk. 2 og 3, hvor der står, at formålet med støtten i tilfælde af kortvarige udsving i eksportindtægterne er at beskytte de socioøkonomiske reformer og politikker, som kan blive påvirket i negativ retning på grund af et fald i indtægterne, og at afbøde de negative virkninger af ustabiliteten i eksportindtægterne, navnlig for så vidt angår landbrugs- og minedeprodukter. Det er et klart udtryk for, at EU har en meget afbalanceret og nuanceret tilgang til at

føre handelspolitik med disse lande og er opmærksom på, at vi også skal beskytte de strukturelle, økonomiske og sociale reformer, der sker i de her lande.

Så jeg synes samlet set, at det er rigtig fornuftige ændringer, der hermed sker med Cotonou-aftalen, og Det Konservative Folkeparti kan naturligtvis tilslutte sig, at vi ratificerer aftalen.

Kl. 14.15

Formanden:

Tak til hr. Lars Barfoed. Så er det hr. Naser Khader som ordfører.

Naser Khader (RV):

Jeg vil også starte med at understrege, at det er i både Danmarks og EU's interesse, at vi gør noget ved de grundlæggende årsager til, at der er fattigdom, fundamentalisme og terror rundtom i verden. Det kan vi gøre ved en aktiv indsats i forhold til både handel og bistand.

Danmark og EU har nemlig en særlig forpligtelse over for de 79 AVS-lande. Det har vi af to årsager. For det første påhviler der os et særligt ansvar på grund af vores koloniale fortid. For det andet er vi som en af verdens mest udviklede og mest velhavende regioner forpligtet til at fremme de fattige befolkningers ret til udvikling.

I forhold til AVS-landene føres der en EU-politik ad to spor, dels handelsdelen i form af de økonomiske partnerskabsaftaler, som vi senest drøftede her i Folketingssalen den 24. januar, og hvor der var bred opbakning til en udviklingsvenlig forhandlingslinje, dels bistandsdelen, som er på dagsordenen i dag.

Det Radikale Venstre glæder sig over, at Ministerrådet i oktober 2006 besluttede, at medlemsstater og fællesskabet samlet forpligter sig til 2 mia. euro i bistand til de mindst udviklede lande, samt at en væsentlig del heraf skal gå til AVS-landene som led i Cotonou-aftalen. Der er nemlig behov for en betydelig bistandsindsats, hvis udviklingen i AVS-landene skal gå i retning af opfølgelse af 2015-målene.

Ifølge UNDP er der endnu meget lang vej, før de lande, som vi taler om i dag, nærmer sig 2015-målsætningerne. Vi havde derfor gerne set, at der under den finansielle ramme for perioden 2008-2013 var blevet sat lidt mere af end de 23.966 mio. euro, som EU bidrager med til bistandsdelen af Cotonou-aftalen. Meget tyder nemlig på, at der under forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler sker en erosion